

Samen kerken

Vluchten kan niet meer

Vluchten kan niet meer
Ik zou niet weten hoe
Vluchten kan niet meer
Ik zou niet weten waar naar toe
Hoe ver moet ik gaan?

Deze liedtekst uit de ooit zo populaire musical 'En nu naar bed' van Annie M.G. Schmidt roept –hoe kan het anders- bij mij direct de beelden op van duizenden gestrande vluchtelingen in Zuid- en Midden-Europese landen. Mensen, nat en kleumend, hongerig en zonder enige bescherming. Mensen die niet alleen de oorlog in Syrië zijn ontvlucht, maar die inmiddels ook de overvolle landen in de regio achter zich hebben gelaten omdat daar voor hen geen toekomst meer te verwachten is.

Tegelijk klinken in Europa en ook in ons eigen land leuzen als: eigen volk eerst, stop de islam, alle grenzen dicht enzovoort. De angst die daarachter zit is alleszins begrijpelijk. Toch denk ik dat we ons niet door onze angsten moeten laten regeren. Helemaal kwalijk wordt het als de mensen die zich wel gastvrij willen betonen door anti-spreekkoren de mond wordt gesnoerd.

Sommigen die tegen de komst van vluchtelingen zijn voeren als argument aan dat deze vluchtelingen onze waarden kapot maken. Maar over welke waarden hebben we het dan? Iemand die een andere mening heeft uit laten spreken en het gesprek aangaan lijkt mij zo'n waarde. Gastvrij zijn voor mensen die een gewelddadig regime ontvluchten is zo'n waarde. Naasten willen zijn voor wie zo gruwelijk veel ellende achter de rug hebben. Laten we deze joods-christelijke-islamitische waarden hoog houden.

En dan...ook voor ons geldt: vluchten kan niet meer. De vluchtelingen staan aan onze grenzen of zijn inmiddels gearriveerd en ergens in ons land opgevangen. Of we willen of niet, deze mensen hebben opvang nodig en als het even kan humane opvang. Het kan niet zo zijn dat we onze eigen angsten, onmacht en frustraties projecteren op deze vaak wanhopige mensen en ze de stuipen op het lijf jagen met vuurwerk, het schreeuwen van leuzen en andere tegenacties.

Vluchten kan niet meer. We moeten samen aan de slag. Besturen van gemeenten en provincies, samen met kerken en moskeeën, maatschappelijke organisaties, verenigingen, individuele burgers. En ook al kunnen we soms niet mét elkaar, zónder elkaar gaat het ook niet. Dat geldt voor Nederland, maar ook voor Europa.

Vluchten kan niet meer en schreeuwen kan altijd nog. Nu eerst handen uit de mouwen en helpen!

ds. Carla Borgers,
Doopsgezinde gemeenten in Twente